

Arrest

**nr. 132 814 van 5 november 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. DROOGHMANS, die loco advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Surinaamse nationaliteit, verblijft naar eigen zeggen sinds 1 april 2013 op het Belgisch grondgebied. Hij zou hier verblijven met zijn partner van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Na een politiecontrole wordt hem op 11 februari 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Reden van de beslissing :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...]
[...] Geen visum of vervangend document"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

2.2. De Raad stelt vast dat in casu van een strikt gebonden bevoegdheid, derwijze dat het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, zodat na een eventuele vernietiging van het bevel opnieuw dezelfde beslissing zou moeten worden genomen, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging kan worden gegeven. Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Ook artikel 74/17 vermeldt elementen waarmee rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid.

Een voorafname op het onderzoek van de middelen, door uit te gaan van de vooronderstelling dat deze middelen niet gegrond zijn, volstaat niet om aan de verzoekende partij het belang te ontzeggen bij het aanvoeren van middelen tegen de bestreden beslissing. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"A- EERSTE MIDDEL : Schending van

- artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vw.) en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel

- artikel 74/13 Vw.

- artikel 8 E.V.R.M.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn. De aangehaalde motieven dienen verder correct te zijn, en mogen geen tegenstrijdigheden bevatten.

Op de overheid rust de verplichting om op een zorgvuldige wijze beslissingen te nemen. Dit principe behelst tevens de zorgvuldige voorbereiding van een beslissing, met een behoorlijke feitengaring of

voorlichting. Deze feiten moeten op zich doorspelen bij de behoorlijke belangenafweging die aan de beslissing dient vooraf te gaan.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, werd volgens de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 7, 1° Vw.

« Reden van de beslissing :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Geen visum of vervangend document”

Dit is een standaardmotivering waaruit niet kan afgeleid worden waarom de beslissing in dit specifieke geval werd genomen. Daarenboven blijkt uit de beslissing hoegenaamd niet of er rekening werd gehouden met de gezinssituatie van verzoeker.

Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 het recht op gezinshereniging als principe gesteld (Richtl. 2003/86/EG, Pb.L. 251 van 3.10.2003, 12-18)

In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Uit het arrest CHAKROUN van het Europees Hof van Justitie (HvJ 4.03.2010, C-578/08, CHAKROUN) volgt dat alle bepalingen waarmee voorwaarden aan het recht op gezinsleven worden opgelegd, op restrictieve wijze dienen te worden geïnterpreteerd: “overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen”.

Volgens het Hof mogen de lidstaten hun vrijheid van handelen met betrekking tot deze materie niet op een dergelijke manier benutten dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Richtlijn, dat erin bestaat de gezinshereniging te bevorderen. Uitzonderingen moeten bijgevolg uitzonderlijk blijven.

Het gezinsleven dient bijgevolg op meest uitgebreide wijze beschermd te worden.

Artikel 74/13 dat werd ingevoegd bij wet van 19.01.2012 en dat inwerking trad op 27.02.2012 stelt :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land »

Verzoeker bevindt zich in België samen met zijn verloofde die de Nederlandse nationaliteit heeft. Zij hebben reeds de nodige stappen gezet om te huwen.

Een gedwongen terugleiding van verzoeker betekent dat hij zijn gezinsleven niet naar behoren kan uitoefenen.

Dit maakt een schending uit van artikel 8 EVRM.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan daarenboven niet worden afgeleid of er rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw..De bestreden beslissing schendt zo minstens de motiveringsplicht.

Het middels is ernstig.”

3.2. Verzoeker uit kritiek op het feit dat de gegeven motivering een standaardformulering zou zijn. De Raad is evenwel van oordeel dat het feit dat een bepaalde motivering een gestandaardiseerde formule bevat of betrekking heeft op een vaak voorkomend typegeval, op zich niet betekent dat deze motivering niet afdoende zou zijn (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). De motivering vermeldt de juridische grondslag waarop de bestreden beslissing gesteund is en de feitelijke vaststelling die er aan de basis van ligt, met name dat verzoeker niet over een visum of een vervangend document beschikt zoals vereist door artikel 2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist noch deze feitelijke vaststelling, noch de vaststelling dat hij zich dienvolgens bevindt in het geval gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing maakt melding van de correcte feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund is. Gelet op het voorschrift in artikel 7 van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde in het in punt 1° bedoelde geval een bevel om het grondgebied te verlaten moet geven, kon met deze motivering worden volstaan. De Raad acht de gegeven motivering in casu dan ook afdoende.

3.3. Waar verzoeker verwijst naar zijn recht op gezinsleven en artikel 8 van het EVRM, dient vooreerst te worden gepreciseerd dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt. Evenwel gaat de Raad gaande daarbij wel na of de gemachtigde niet op onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 8 van het EVRM (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). Verzoeker voert daarbij aan dat het bestreden bevel geen rekening houdt met zijn gezinsleven met zijn Nederlandse vriendin.

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu werd echter vastgesteld dat verzoeker nooit om een verblijfsrecht op grond van zijn gezinsleven heeft verzocht, evenmin voert verzoeker dit aan in zijn verzoekschrift. Het komt in eerste instantie aan verzoeker toe om de procedures in te stellen die de wet hem biedt om het recht op verblijf in België te verwerven. Verzoeker kan de overheid niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met een aanvraag die hij niet blijkt te hebben ingediend noch met elementen die hij niet heeft aangebracht en die de overheid niet kon kennen.

Verzoeker verklaart thans een gezinsleven in België te hebben opgebouwd, doch beperkt zich tot het vermelden dat hij in België samenleeft met een Nederlands onderdaan en dat zij het voornemen hebben te huwen. De loutere omstandigheid dat verzoeker enige tijd in België in illegaal verblijf met zijn vriendin samenwoont, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Nederlandse nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven in Nederland of in het land waar hij gewoonlijk verblijf houdt verder te

zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Nederland. Bovendien sluit het thans bestreden bevel niet uit dat verzoeker kan terugkeren naar België indien hij daartoe een verblijfsaanvraag doet en aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Verzoeker toont aldus in de huidige stand van zaken niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding heeft veroorzaakt tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische Staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM noch wordt een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aangetoond. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met Y.K. in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staakt.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde in de gegeven omstandigheden op onzorgvuldige wijze of kennelijke onredelijke wijze heeft beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest Chakroun om te stellen dat de voorwaarden voor gezinshereniging niet restrictief mogen worden toegepast, blijkt hij niet eens een dergelijke aanvraag heeft gedaan. Deze jurisprudentie houdt dan ook geen enkel verband met de huidige zaak.

Tenslotte nog moet worden opgemerkt dat het bestreden bevel enkel tot gevolg heeft dat verzoeker, zo hij een gezinsleven in België wil ontwikkelen, enkel tot gevolg heeft dat hij daartoe een aanvraag via de geëigende procedure zal moeten indienen. Het bestreden bevel houdt geen enkele beoordeling in van een dergelijke in te dienen aanvraag, te meer daar de vreemdelingenwet in een specifieke procedure voorziet voor een gezinshereniging in functie van een relatie met een persoon die een verblijfsrecht heeft op het Belgisch grondgebied. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de nodige stappen heeft ondernomen om zijn verblijf te legaliseren in functie van zijn relatie met zijn partner. Gelet op het geheel van deze argumenten blijkt niet dat verzoeker aantoonde dat er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om zijn gezinsleven te vrijwaren.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT